

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.772 van 29 januari 2001
in de zaak A. 69.058/IX-2098.**

In zake : Wim VERREYCKEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. VAN STEENBERGE,
kantoor houdende te ERPE-MERE,
Opaaigem 15

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Wim VERREYCKEN
op 23 mei 1996 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de stilzwijgende afwijzing van zijn verzoek
om inzage en afschrift van zijn persoonlijk dossier bij
de Rijkswacht;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2000
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 27 november 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 januari
2001;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
G. VAN STEENBERGE, die verschijnt voor verzoeker, en van
adjunct-adviseur jurist E. VAN ROSSEM, die verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste
auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Met een brief van 27 november 1995 vraagt
Wim VERREYCKEN aan de minister van Binnenlandse Zaken op
grond van artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 en 5
van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid
van bestuur "inzage, uitleg en afschrift van (zijn)
persoonlijk administratief dossier bij de Rijkswacht".
Hij preciseert daarbij dat hij door middel van deze
inzage een inzicht wil verwerven en een controle wil
uitoefenen op de gegevens die de Rijkswacht over zijn
persoon verzamelt.

Met een brief van 6 februari 1996 wijst
verzoeker de minister van Binnenlandse Zaken op het feit
dat hij nog geen reactie heeft gekregen op zijn brief
van 27 november 1995, dat hij ervan uitgaat dat zijn
vraag overeenkomstig artikel 6, § 5 van de wet van
11 april 1994 afgewezen is en dat hij dienvolgens een
heroverweging van zijn vraag indient tesamen met een
verzoek om advies gericht aan de Commissie voor de
toegang tot bestuursdocumenten. Hij wijst erop dat,

aangezien hem geen reden van weigering is medegedeeld, hij ook niet kan uiteenzetten waarom hij niet akkoord kan gaan met de stilzwijgende weigering om hem zijn dossier te laten inzien.

1.2. Op 2 februari 1996 vraagt de Generale Staf van de Rijkswacht een advies aan de Voorzitter van de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten. In de vraag om advies wordt gewezen op de toepasselijkheid van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens en wordt de vraag gesteld naar het samengaan van die wet met de wet van 11 april 1994 waarop verzoeker zich beroept.

Op 9 februari 1996 deelt de voorzitter van de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten aan de Rijkswacht mede dat de commissie op 12 februari 1996 zal vergaderen met de commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en het Vast Comité van Toezicht op de inlichtingendiensten, waarna advies gegeven zal worden. Bij brief van 26 februari 1996 deelt dezelfde voorzitter aan verzoeker mede dat zijn vraag om advies -ingekomen op 13 februari 1996- op de agenda van 4 maart 1996 van de Commissie geplaatst is.

1.3. Op 25 maart 1996 deelt de voorzitter van de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten aan de Rijkswacht mede dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 11 april 1994 duidelijk blijkt dat de wetgever heeft gewild dat "een bijzondere wet die op een volstrekt andere wijze de openbaarheid regelt dan deze voorzien in de algemene wet de toepassing van deze laatste wet uitsluit" en dat zulks het geval is voor de wet van 8 december 1992 die de bestanden van de Rijkswacht aan een bijzondere regeling inzake openbaarheid onderwerpt. Het advies luidt dat die bestanden dan ook niet vallen onder de toepassing van de

wet van 11 april 1994 maar wel onder de artikelen 11 en 13 van de wet van 8 december 1992 en dat "voor de andere gegevens de wet van 11 april 1994 van toepassing is".

Op 26 maart 1996 deelt de voorzitter aan verzoeker mede dat zijn vraag om advies niet conform artikel 8, § 2 is ingediend (de vraag om advies was niet vergezeld van een copie van de eerste aanvraag aan het bestuur en ook niet van de eerste weigeringsbeslissing) en dat de ontbrekende documenten moeten ingediend worden om de vraag om advies ontvankelijk te maken. Er wordt aan verzoeker dan wel dezelfde uitleg gegeven als deze vervat in de voormelde brief van 25 maart 1996 aan de Rijkswacht. Verzoeker zendt de ontbrekende stukken op 2 april 1996 naar de Commissie.

1.4. Bij brief van 26 maart 1996 deelt de minister van Binnenlandse Zaken aan verzoeker mede dat hij de problematiek aan de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten en aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer voorlegt en dat hij "zodra de commissies een advies hebben verleend" een antwoord zal formuleren.

1.5. Op 23 mei 1996 dient verzoeker het onderhavige annulatieberoep in tegen "de afwijzende beslissing van de Belgische Staat waarmee aan verzoeker de inzage en het afschrift van een bestuursdocument geweigerd wordt". Hij stelt dat de minister hem niet binnen de wettelijk voorgeschreven termijn een antwoord heeft gegeven en dat hij overeenkomstig artikel 8 van de wet van 11 april 1994 geconfronteerd wordt met een afwijzende beslissing waartegen hij een annulatieberoep kan instellen. In het verzoekschrift wordt ook gevraagd dat de Belgische Staat ertoe zou verplicht worden aan verzoeker mede te delen waar en wanneer hij van zijn persoonlijk dossier inzage en afschrift zou kunnen nemen.

1.6. Op 12 juni 1996 deelt de minister van Binnenlandse Zaken aan verzoeker het volgende mede :

"Met mijn brief met kenmerk DPSC-249/A van 26 maart 1996 meldde ik u reeds de ontvangst van uw schrijven van 27 november 1995, waarin u steunt op de wet van 11 april 1994 op de openbaarheid van bestuur om inzage en afschrift te vragen van uw 'persoonlijk administratief dossier in de rijkswacht', alsook van uw 'verzoek tot heroverweging', mij toegezonden met uw brief van 6 februari 1996.

Omtrent dit soort verzoeken werd op 25 maart 1996 een advies verstrekt door de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten. Luidens dit advies blijkt dat de toepassing van de algemene openbaarheidswet van 11 april 1994 wordt uitgesloten indien een bijzondere wet de openbaarheid op een volstrekt andere wijze regelt, wat het geval is met de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

Welnu, overeenkomstig de artikelen 11 en 13 van de wet van 8 december 1992 kan het recht van toegang met betrekking tot de gegevens die zijn opgenomen in de bestanden van de rijkswacht, uitsluitend worden uitgeoefend door tussenkomst van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Indien u dit recht wenst uit te oefenen, kan u zich bijgevolg wenden tot de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, Waterloolaan 115, 1000 BRUSSEL, telefoon : 02/542.72.00";

2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord de ontvankelijkheid van de memorie van antwoord betwist omdat die memorie ondertekend is door een ambtenaar, terwijl artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan welbepaalde personen een vertegenwoordigingsbevoegdheid verleent en terwijl een delegatie aan een ambtenaar het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel schendt in de zin dat ambtenaren wel en advocaten-stagiairs niet voor de Raad van State mogen optreden;

2.2. Overwegende dat artikel 19, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de vertegenwoordiging en de bijstand van de procespartijen

regelt; dat die bepaling niet van toepassing is op partijen die zelf hun zaak behartigen; dat aldus een rechtspersoon voor de Raad van State kan optreden door de organen en de fysiek personen die door of krachtens de wet of de statuten daarvoor bevoegd zijn gemaakt; dat te dezen vastgesteld wordt dat de minister van Binnenlandse Zaken, wiens procesbevoegdheid in deze niet wordt betwist, op 11 oktober 1993 aan een aantal ambtenaren waaronder R. DEFOOR, ambtenaar van zijn bestuur, de bevoegdheid heeft gedelegeerd om memories van antwoord te ondertekenen in gedingen waarin de Rijkswacht betrokken is; dat, aangezien het delegatiebesluit betrekking heeft op de interne werking van het bestuur terwijl artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt door welke derden een gedingpartij zich kan laten vertegenwoordigen en bijstaan, artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het daarmee verbonden grondwettelijk gelijkheidsbeginsel niet relevant bij de wettigheid van het delegatiebesluit kunnen betrokken worden; dat voor het overige verzoeker niet aantoonbaar is waarom de minister de handtekening van een memorie van antwoord in een geding voor de Raad van State niet zou mogen delegeren; dat de memorie van antwoord niet uit de debatten wordt geweerd;

3.1. Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van het beroep tegen de fictieve afwijzingsbeslissing betwist omdat een uitdrukkelijke beslissing van de minister -de beslissing vervat in de brief van 12 juni 1996- in de plaats gekomen is van de hier bestreden fictieve afwijzingsbeslissing, terwijl verzoeker die uitdrukkelijke beslissing van 12 juni 1996 niet bestreden heeft; dat naar haar oordeel de vernietiging van de hier bestreden weigeringsbeslissing aan verzoeker geen praktisch voordeel meer kan opleveren;

3.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat de beslissing van 12 juni 1996 dagtekent van geruime tijd nadat de termijn om een beslissing te nemen -29 maart 1996- verstreken was en dat zij de stilzwijgende beslissing zeker niet tegenspreekt, ze dan ook niet opheft maar ze integendeel bevestigt; dat hij in zijn laatste memorie benadrukt dat de stilzwijgende beslissing van 29 maart 1996 een echte beslissing is waarop de minister nadien niet meer kon terugkomen;

3.3.1. Overwegende dat de beslissing vervat in de brief van 12 juni 1996 zeker niet kan gezien worden als de eenvoudige bevestiging van de fictieve afwijzingsbeslissing waartegen verzoeker het voorliggend beroep heeft ingediend; dat immers die beslissing er gekomen is nadat verzoeker om de heroverweging had gevraagd van een eerste fictief weigeringsbesluit, dat die nieuwe beslissing gesteund is op een op 25 maart 1995 gedagtekend advies van de Commissie voor de toegang tot overheidsdocumenten en dat zij een eigen motivering bevat;

Overwegende dat de op 12 juni 1996 ter kennis gebrachte beslissing niet afzonderlijk bestreden is; dat verzoeker ook het onderhavige beroep niet uitgebreid heeft tot die beslissing met aanwijzing van de middelen die hij tegen dat besluit nog wenste te behouden; dat dienvolgens de vaststelling zich opdringt dat verzoeker thans geconfronteerd wordt met een gemotiveerd uitdrukkelijk weigeringsbesluit van de verwerende partij en dat de eventuele vernietiging van de op artikel 8, § 2, derde lid, van de wet van 11 april 1994 gesteunde fictieve beslissing daaraan niets zal kunnen veranderen;

3.3.2. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie er wel op wijst dat de verwerende partij, eenmaal de door de wet zelf vastgestelde situatie was

ingetreden -de afwijzing van de aanvraag- geen beslissing meer kon nemen; dat evenwel die redenering niet wordt bijgevalen; dat immers, in de geest van de wet van 11 april 1994 die erop gericht is de burger te wapenen tegen een "uitgebreid besloten en weigerachtig administratief apparaat" (memorie van toelichting bij het wetsontwerp betreffende de openbaarheid van bestuur, Doc. Kamer, stuk 1112/1 - 92-93, pag. 2), het wettelijk vermoeden dat een stilzwijgende beslissing tot stand komt niet begrepen kan worden als een rem op de beslissingsbevoegdheid van het bestuur maar slechts als een aan de bestuurse geboden uitweg om de inertie van het bestuur tegen te gaan;

3.3.3. Overwegende dienvolgens dat de verwerende partij een uitdrukkelijke gemotiveerde beslissing heeft genomen over de aanvraag van verzoeker; dat die beslissing in de plaats gekomen is van het bestreden fictief weigeringsbesluit; dat het een andere inhoud heeft in de mate dat er nu formeel een reden wordt opgegeven voor de weigering; dat, aangezien verzoeker dat besluit niet bestreden heeft, vastgesteld moet worden dat het beroep tegen het fictief weigeringsbesluit doelloos is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig januari 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.